

Toimittajalta.

Oli jouluyö aikoja sitten, kun kerran Kuolema tuli luokseni sairaivuoteeni ääreen.

– Kuinka kaunis olet! minä huudahdin. – Sinun siipesi ovat suuret ja kantavat, sinun katseesi on kirkas ja kaukainen, sinun pukusi hohtaa ja loistaa hopeisena ja punasinisena. Varmasti sinun sylisi on lämmin.

– Lämmin on sylini, vastasi Kuolema, – ja kauniin muodon on Herra minulle lahjoittanut. Etkö sitä aina ole tiennyt?

– En ole tiennyt, sillä kukaan ei ole sitä minulle kertonut. Aina on sanottu, että sinä olet viikatemies, kalpea, kylmä, tunteeton. Kaikki pelkäävät sinua.

– Niin, ihmiset pelkäävät minua. Minut nähdessään tai kuullessaan minun tulevan he muuttuvat heti avuttomiksi lapsiksi eivätkä tiedä minne pakenisivat. He aina tahtovat minua paeta.

– Mutta miksi? Sinä näytät niin lempeältä ja hyvältä. Kuka sinua pakenisi? Ihmiset varmaankaan eivät tunne sinua. He eivät tiedä ken sinä olet.

– Totta kyllä. Ja kuitenkin kaikki hyvin tuntevat viimeisenä kuolinhetkenään. Silloin heidän silmänsä aukenevat.

– Ja rauha laskeutuu heidän kasvopiirteihinsä? Niinpä niin. Mutta siitä ei ole apua toisille, tarkoitan: vielä eläville. He ovat vain havainneet kuoleman hävitystyön, sinun lahjomattoman ankaran läsnäolosi.

– Laiskuutta ja huolimattomuutta, sanoi Kuolema, – sillä jos vähänkään malttaisivat mielensä ja ajattelisivat, ymmärtäisivät ja muistaisivat kuinka asian laita on.

– Muistaisivat?

– Niin, tiedäthän sinä, että minä saavun monta kertaa, yhä uudestaan ja uudestaan joka ihmisen luo.

– Se on totta. Me ihmiset olemme jälleensyntyviä olentoja. Ja siis kuolemattomia! Meillä ei ole mitään syytä pelätä sinua.

Nyt Kuolema hymyili.

– Kuolemattomia! hän sanoi. – Älähän toki. Sadan vuoden aikana näen tuskin niin monta kuolematonta kuin minulla on sormia kädessä.

– Kuinka niin? huudahdin sielussani vavisten.

– Kaikki, jotka pelkäävät minua, kuolevat, vastasi Kuolema synkästi.

– Mutta ei ikuisiksi ajoiksi?

– Ei heidän pikku persoonansa enää haudastaan nouse. Tiedäthän sinä sen.

– Niin, heidän korkeampi minänsä luo uuden personallisuuden jälleensyntyessään – uuden vanhan karmana. Totta kyllä, mutta sehän ei ole vältettävissä.

– Miksi ei? Muutamat välttävät.

– Nuo kuolemattomat, joista puhuit?

- He.
- Mutta millä tavalla he voivat sivuuttaa ja välttää sinua?
- Eivät pelkää minua.
- Siitäkö se vain riippuu?
- Siitä.
- Mutta onhan ihmisiä, jotka eivät pelkää sinua: sotasankarit, itsemurhaajat

y. m.

– Loru. He pelkäävät niinkuin muut, mutta hetken huumauksessa unohtavat pelkonsa. Semmoinen keinotekoinen rohkeus eli pelottomuus ei merkitse mitään. Ainoa kysymykseen tuleva pelottomuus perustuu siihen, että minut todella tunnetaan. Ja koska olen monta kertaa ihmistä lähestynyt, tuntee hän minut sisimmässään ja voisi muistaa.

- Mikä sitten estää muistamasta?
- Pelko.
- Aina vain pelko. Tuolla jyrkällä puheellasi sinä melkein pelotat minua. Taasen Kuolema hymyili, ja voi, kuinka kaunis hänen hymynsä oli.
- Tahdotko, että selitän? hän kysyi.
- Selitä, selitä.

Ja Kuolema selitti.

– Katsos, hän sanoi, – joka kerta kun lapsi syntyy maan päälle, astuu Jumalan Poika alas hautaan odottaakseen ylösnousemuksen päivää. Te ihmiset nimitätte Jumalan Poikaa myös Kristukseksi. Siis voimme sanoa: Kristus vaeltaa maan päällä haudattuna lapsen haahmoon. Haahmo kasvaa, lapsi vetäytyy sielun sisimpään, ja Kristus ei pääse syntymään elävien ilmoille.

– Miksikä ei?

– Siksi että ihmisen hahmoon mahtuu niin paljon tietämättömyyttä ja itsekkyyttä. Nämä heittävät esteitä tielle ja lapsi sielussa pelkää.

– Kristuslapsiko?

– Ei, ei, Kristus ei pelkää, hän peittää kasvonsa. Mutta lapsi pelkää, sillä hän tahtoi ottaa vastaan Kristuksen ja yhtyä häneen, mutta ulkonainen ihminen, joka kasvaa ja varttuu, työntää lapsen luotaan.

– Sinä puhut salaperäistä kieltä, Kuolema, mutta luulen ymmärtäväni. Jokaisella ihmisellä on värjöttävä lapsi sielussaan eli sydämessään.

– Niin, ja kun kuoleman hetki tulee, ihminen ei jaksa sitä enää peittää: lapsi astuu esille hänen sielustaan. Lapsi, joka pelkää, – ja pelkää, sentähden että hänen ei ole annettu elää. Muistathan veljeni Jeesuksen sanat: ellette tule niinkuin lapset, ette voi astua taivasten valtakuntaan.

- Mutta onhan ihmisiä, jotka antavat lapsen itsessään elää?

– On, ja siinä määrin kuin he myöntävät lapselle elämisoikeutta, siinä määrin pelko heistä katoaa ja Kristus voi heissä ylösnousta. Kristus nousee eli syntyy aina ensin lapsen muodossa. Ne ihmiset ovat puhtaita, viattomia, rakastavia, auttavia.

– Ja onko heitä vain harvassa?

– Verrattain harvassa.

– Mutta he ovat kuolemattomia?

– He tulevat kuolemattomiksi.

Kuolema katsoi minuun sanomattoman lempeästi, samalla kuin pieni veitikka silmissään.

– Nyt on joulukuu, hän lausui.

– Niin on – joulukuu.

– Ja Kristuksen syntymä. Tärkeä hetki. Ihmiset voisivat tulla lapsiksi ja antaa Kristuksen syntyä. Pelko katoaisi, taivas astuisi alas maan päälle, ja minä saisin näyttäytyä oikeassa haahmassani.

– Ah sinä näyttäydtkin siis toisenlaisena kuin olet?

– En sinulle, mutta niille, jotka pelkäävät.

Kuinka surullinen oli nyt Kuoleman katsanto. Hänen silmänsä loistivat kuin tähdet, mutta niiden takana aukeni avaruuden äärettömyys, – elämän ja kuoleman tuskien pohjattomuus.

– Oi Kuolema, minä huudahdin, – sinä säälit meitä tietämättömiä niin sanomattomasti!

Mutta Kuolema ei vastannut mitään. Hänen katseessaan oli nyt rakkaus pohjaton. Hän hävisi näkyvistäni, ja minä raukka nousin terveenä vuoteeltani.

*

Sydämeistäni toivon, että Ruusu-Risti ensi vuonna tulee miellyttämään tilaajiaan ja lukijoitaan. Tapahtuu erinäisiä parannuksia – ei ulkoasun suhteen, joskin kansilehden väri ehkä muttuu, mutta sisältöön nähden. Tiedän, että on paljon ystäviä, jotka ovat pitkin matkaa olleet tyytyväisiä siihen sisältöön, mitä Ruusu-Risti on osannut heille tarjota – ja heille minä tietysti olen lämpimästi kiitollinen, – mutta tiedän myös, että on paljon ystäviä, jotka ovat kaivanneet lehteä, jota voitaisiin tarjota kenen tahansa käteen. Nykyisessä muodossaan Ruusu-Risti on tavallaan ollut liian intiimi, liian subjektiivinen miellyttääkseen ketä tahansa. Ja kun asiamme on siksi suuri ja siksi kallis, että se pitäisi saada mahdollisimman monen tietoon, ei ole haitaksi vaan päinvastoin hyödyksi, jos äänenkannattajamme olisi niin objektiivisesti toimitettu, että se todella voisi kiinnittää puoleensa laajemmankin piirin huomion. Sentähden saa nyt toteutua ensi vuoden alusta monen menneen vuoden toivomus ja tuumailu. Pysyn tietysti päätoimittajana, mutta saan apua itse toimitustyössä taholta, joka mieleeni kuvastuu päteväksi ja taitavaksi. Vanhat avustajat auttavat luonnollisesti

edelleen, eikä Ruusu-Ristin henki muutu. Kysymys ei ole hengestä vaan sielusta. Astraaliruumis, johon sisältyy älyruumis, tulee voimakkaammaksi, rohkeammaksi ja aikoo paremmin pitää puoliaan maailman moniäänisessä orkesterissa. En tahdo seikkaperäisemmin puhua tulevan vuosikerran ohjelmasta, se näkyköön ensi vuonna, ja tammikuun numero tulee siitä kyllä selvän tekemään etukäteen.

Lausun vain vielä kerran sydämeni toivon ilmi. Kasvakoon Ruusu-Risti viisaudessa ja tiedossa, kasvakoon nöyryydessä ja rakkaudessa, kasvakoon voimassa ja terävyydessä! Saavuttakoon Ruusu-Risti tuhansien lämpimän kannatuksen! Palkitkoon Ruusu-Risti sisältönsä eheydellä kaikkien niiden uhraavan työn, jotka aikovat tehdä voitavansa sen levittämiseksi.

*

Tämän numeron mukana jaetaan sekä tavanomainen tilauslista että sininen postiosoitus, jolla voi tilausrahan mukavasti lähettää.

Rohkenen taas toivoa, että edes jotkut hartaat ystävät suorittavat Smk. 100:– tai enemmän Ruusu-Ristin tilauksesta vuodelle 1933. En ole heistä ja heidän hyvydestään melua pitänyt, mutta suuresti se on minua rohkaissut ja auttanut näinä viime kuluneina vuosina, jolloin tilaajien lukumäärä on vähentynyt arvatenkin pulakauden takia.

Ruusu-Ristin hinta pysyy entisellään: Smk. 50:– Suomessa ja dollaria 2:– Amerikassa ja ulkomailla yleensä. Otan vastaan ainoastaan koko vuoden tilauksia, mutta maksu voi sopimuksen mukaan tapahtua pienemmissä erissä, jos koko hinnan suorittaminen samalla kertaa on ylivoimaista. Helsingissä tilaus vähittäismaksuilla voi helposti tapahtua luentokirjakaupan välityksellä.

*

Pari uutta kirjaa ilmestyy jouluksi. Toinen on „Mitä on magia?“, toinen „H. P. Blavatsky ja hänen teosofiansa“. Uusia on tulossa.

*

Rauhallista ja onnellista joulua toivotan kaikille Ruusu-Ristin lukijoille, tilaajille ja ystäville. Loppukoon sopusoinnussa tämä vuosi, joka on ollut niin raskas ja painava, niin epäsointunen, niin tuskia täynnä.

Alkakoon kaikille hyvillä enteillä uusi vuosi 1933, jolloin aikakauslehtemme viides seitsenvuotiskausi alkaa. Se on samalla kolmastoista vuosikerta Ruusu-Ristin nimellä, kolmastoista, joka on uudestisyntymisen, uuden elämän ja syvemmän rakkauden ihmeellinen luku.